

RUINS OF THE REPUBLIC
S01E13 – Felkel a nap
<http://jedirend.com>

1.

A rancor nem tágított...

Hát még szép, hogy nem tágított, hisz valószínűleg éhes volt – ezt igazolták a gödörben szétszóródott csontok maradványai, amikről a megmaradt hús már rég lerohadt, és ez arra utalt, hogy rég nem ehetett ez a fenevad. Azonban a vadállat viharvert külsejéről lerítt, hogy a banyák nem csak az éheztetéssel kínozták, hanem mással is. Ki tudja, hány áldozata volt már, akik megpróbálták megállítani, és azok hány sebet ejtettek rajta...

A lényeg az, hogy amint közeledett a két bódult áldozatához, Ace-nek nem jutott más az eszébe, mint hogy utána dobja a kőkését – de amekkora nagyot koppant a kés, annyira nem vette észre ezt a vadállat. Körülbelül annyira foglalkozott az ellene hatástalan fegyverrel, amennyit foglalkozott azzal, hogy az eső zajosan kopog a kemény hátán. Már csak néhány lépésre volt az áldozatoktól – majd váratlanul újabb akadályba ütközött.

A felfelé ívelő sziklák a szeme előtt reppentek fel a magasba, és elindultak felé. Pedig a rancor, akármennyire is buta állat volt valójában, még ő is tudta, hogy a szikláknak nem szokásuk mozogni!

A rancor próbálta megvédeni magát a hegyes kövektől, de nem sokat ért vele – azok belefúródak kemény bőrébe. De húsig talán nem hatoltak – ez a tény biztossá vált, miután a fenevad elkezdte kitépni magából a hegyes sziklákat. Minden vesződés nélkül. És néhány lépés múlva már az áldozatok felé nyúlt...

Amikor fülét egy ordítás hangja csapta meg. Minden bizonnal közléről jöhetett az ordítás, hiszen az égi háború minden messziről jövő zajt elfedett. A hang közléről jöhetett. És ahogyan a rancor elfordult áldozataitól, kiderült, hogy *túlságosan* közléről...

Schaan, sérülése ellenére igencsak szép sprintet futott, közben előrántotta pengéjét, amit azon nyomban be is kapcsolt. Nyomban suhintott is – a penge a szörny lába alá került, megvédve a lézert a víztől. Így a fénykard kettévágta a rancor lábát – vér fröccsent a sebből, le az ázott földre, a penge pedig sisteregve kihunyt. De Schaan elérte, amit akart: megsebezni a rancort, annyira, hogy az ne tudjon tovább menni.

A szörny felordított, de annyira hangosan, hogy talán a gödör pereménél is hallották. Megdőlt arra, amelyik oldalon a lábcsonkja volt, és még sikerült elugrania Schaannak és Ace-nek is a rancor elől. Hatalmas tócsából szorította ki a vizet, mikor földet ért, ráfröccsent mind a két földön fekvő férfire, mind a két rabra. De a lényeg, hogy megmenekültek. Egyelőre.

Viszont volt valami furcsa is a dologban: a boszorkányok nem lóttek rájuk. Pedig nyilvánvaló volt, hogy nézik az arénát.

Azonban ahogy Schaan felnézett, nem látott mást, csak az esőcseppeket, és gomolygó szürke ködöt. Érezte, hogy a szűrős cseppek az arcába vágna, és könnyezve pislogta őket ki onnan.

A magyarázat tehát az, hogy a banyák a vihar miatt nem láthatták őket onnan fentről. De abban szinte biztos volt, hogy a rancor üvöltését meghallották.

Dyan anya végképp nem tudta, mit tegyen.

Hallotta, ahogy kürtszó harsan, olyan hangosan, hogy a tomboló vihart is túlharsogta. Még látta, ahogy két ember beszalad a verembe. Látta, ahogy szikla zúdul a mögöttük tátongó bejáratra.

Aztán az egyre erősödő vihar olyan átláthatatlan falat képezett, hogy a szürkéségen kívül mást már nem vett észre.

Ezután csak az eső kopogását hallotta.

- Menjünk, anyám – nyögte mögötte egy másik éjnvőr. – Mostanra már biztos meghaltak.
- Nem, még várjunk – emelte fel ráncos kezét Dyan. – Csak egy pillanatot!
- Igenis, anyám – hajolt meg az éjnvőr, és hátrébb lépett.

A levegőt pedig betöltötte Kuukaro, a rancor üvöltése.

- Neeeeeeem – sikoltotta Dyan. – Ez nem lehet! Lelőni mindet!

- De anyám, hisz nem látni semmit! – tiltakozott egy másik nővér. – Valószínűleg a toronyból sem jobbák a látási viszonyok...

- Nem érdekel, löni, most azonnal – szúrta a fogai között Dyan anya.
 - Küldök egy követet a toronyba, aki utasítja a lövészeket a tüzelésre – ajánlotta az éjnvőr.
- Abban maradtak, hogy ez lesz a legjobb megoldás.

2.

Az első nyílvezzőt Schaan már állva várta, hideg és vizes fénykardjával a kezében. Gondolhatta volna, hogy a penge kikapcsol a víz hatására – de hát ez volt az egyetlen út a megmenekülés felé.

A rancor pedig ott hevert a lába előtt, holtan. Ace pedig a foglyokat kezdte arrébb vonszolni. Moe és Nym még mindig bámult a semmibe, ruhájuk csúszott a nedvességtől.

- Gyere, Schaan, segíts már! – sürgette a Jedit Ace. Ő is látta a nyílvezzőket, amik vaktában jöttek, hiszen a záportól még mindig nem látszott semmi.

De Schaan érezte a boszorkákat. Felkapta az egyik földbe fúródott nyílvezzőt, megemelte, már amennyire sebesülése mellett tudta, és az égbe hajította a nyilat, mint valami gerelyt abba az irányba, ahonnan a banyákat érzékelte. A nyíl eltűnt a szürkéségben, majd másodpercek múlva egy kemény test puffant egy pocsolóába. Ugyanakkor egy másik nyílvezző landolt Schaan csizmája előtt, sűrűlva a Jedi lábfejét.

- A francba – füstölgött. – Gondolhattam volna, hogy megláthatnak, ha eldobom azt a nyílvezzőt!

Majd hátrálni kezdett, ugyanis egy újabb nyílvezző csapódott be a földbe. De ezt viszont felszedte a földről, és az előzőhöz hasonlóan ezt is eldobta a helyes irányba. Ekkor döbönt rá, hogy más módon is megtalálhatta volna az íjászokat: csak követi a nyilak útját visszafelé... De hát most már mindegy.

A dobás nem talált, de valószínűleg sosem találják majd el a Jedit, hisz látszólag ugyanoda tüzeltek. Schaan akkorra már messzire járt, és segítette Ace-nek bevonzolni a két foglyot a közeli barlangba.

- Na végre, mi tartott ilyen sokáig? – ripakodott rá a klón.
- Elintéztem, hogy életben maradjunk – morogta Schaan.
- Ha nem sietünk, így is, úgy is meghalunk – vélekedett Ace. Majd a következő öt percben, dacolva az ítéletidővel, bevonszolták Moe-t és Nymet a barlangba, ami a verem túloldalán tátongott.

Ahogy Ace gondolta, ez egy szimpla barlang volt, ahol Kuukaro, a rancor lakott. Itt is csontok heverték szanaszéjjel, illetve döglött állatok, amik körül legyek zsongtak fáradatlanul. Ja, és mint minden rancor barlangja, ez is büzlött.

És nem csak képletesen értve.

- Nem egy jó hely, de itt meghúzhatjuk magunkat éjszaka – vélekedett a klón. Közben arra a helyre fektette le a foglyokat, ahol a legkevesebb állati maradvány feküdt, és ahol a legkevesebb légyraj repkedett.

- Mit gondolsz, visszavonultak már azok a banyák? – tünődött Schaan, miközben Nymet próbálta visszafogni az életbe.

- Miután megtudták, hogy megöltük a házi kedvencüket? Nem, nem hinném. De legalább nem tudják, most hol vagyunk, és hiába nyilaznak majd, előbb-utóbb megunják és visszavonulnak.

- Reméljük, hogy így lesz – bólított Schaan.

3.

A hatalmas rancorok nagy robajjal vágtak át a sziklás völgyön.

Az eső kezdett alábbhagyni, az égen megjelentek a fehér gomolyfelhők, amit az éjszakai égbolt szürkére színezett. Egy óra vesztegelés a veremnél, és Dyan megunta, hogy álljon egy helyben – ráadásul észrevette, hogy a veremből a foglyok eltűntek, Kuukaro pedig holtan fekszik az egyik sarokban.

Dyan, azon kívül, hogy beleőrült az unalomba, visszajelzéseket kapott több nővértől, hogy nem bírják már a hidegben, bőrig ázva. Így hát Dyan anya, félve a betegségetől, visszafordult, és elindult a banyák hegyének belsejébe.

A sziklás völgy, ahol épp haladtak, teljesen sötét volt. A rancorok nagyokat üvöltöttek, hiszen többször rátapostak egymás lábaira. Végül is, fél óra menetelés után elérkeztek a hegyhez.

Két alak közeledett az éjféli időkből a kavicsos lejtőn. Egyszerű bőrruhát viseltek, fegyverük csak néhány kőkés volt. Látszólag békével jöttek, bár ebben az esetben igaz a mondás, miszerint a látszat csal.

Számításaik szerint nemsokára elérnek az előőrshöz. De ők nem akarták, hogy meglássák őket. El akartak menni a védők mellett úgy, hogy ne lássák meg őket. Ha meg meglátják őket, azok majd az életükkel fizetnek.

Mikor elértek a tervezett célhoz, szétváltak. Fekete körvonaluk alig látszott. De még így is óvatosan kellett lépkedniük ahhoz, hogy ne csapjanak zajt, amint a kavicsokon átgázolnak.

Az első őr egy szikla mögött állt, neki háttal. Mivel a nő okos volt – igen, a lopakodó személy nő volt -, ezért elterelte az őr figyelmét: egy kavicsot dobott, pont a védő szeme elé, hogy azt higgye, valami mozog a földön. A terv bevált, a banya odanézett – a minden izmát megfeszítő nő pedig a hátára ugrott, elkapta a banya száját, késével pedig keresztülmetszette a torkát.

Aztán, mikor a holttest csikorogva kezdett legurulni a kavicsos lejtőn, a másik banya mozgásba lendült – de a támadók ketten voltak, és a másik nő a keze egyetlen legyintésével kitorpte a banya nyakát. Mindezt úgy, hogy egyetlen árva hangot sem hallatott egyik sem.

A két támadó tovább siklott, be egyenesen a barlang belsejébe, ahol egygyé váltak a tömeggel. Rótták a folyosókat, már vagy negyed órája, de az úti céljukat, az éjnővérek szentélyét még nem találták meg. Kérdezősködniük kellett, végül is úgy néztek ki, mint az éjnővérek. Viszont egyetlen furcsa dolog lehetett bennük: egy éjnővér mindig tudja, hol a szentély... De mindegy, a boszorkák nem fogtak gyanút, sőt, készségesen segítettek.

Tíz perc folyosókon lévő téblábolás után elérkeztek a lerombolt szentélybe. Banyák kántáltak valami gyászéneket, a félkörbe állt éjnővérek között ott állt Dyan anya. A két nő mindezt a küszöbről nézte, és az egyik azt súgta a másiknak:

- Akkor a terv szerint.

Majd az a nő, aki kitorpte az egyik őranya nyakát, visszafordult, és elvegyült a tömegben.

- Mi a francért jöttünk ide ki? – dühöngött Camin, ahogy Dotrie pisztolyt fogott a homlokának, és gúzsba kötve vezetgette a dathomiri dzsungelben, a hajnal közepén.

- Jó a levegő – válaszolta kurtán Dotrie, és nem lassított. – Meg aztán, ma úgyis meghalsz, érjen utol szép helyen a halál! Mindjárt felkel a nap.

- Szerintem nem ez a legmegfelelőbb hely – ellenkezett Camin. Csak az időt akarta húzni, amíg kitalál valamit, hogy megszabaduljon.

- Mit hablatyolsz?

- Gondoltam, ha már úgyis meghalok, én dönthetem el, hol halok meg – sóhajtott egy színpadiasat Camin.

- Na, azt már nem – fogta szorosabbra a pisztolyt Dotrie. – Itt öllek meg és kész! Elég szép hely ez is.

Camin pedig csak lépkedett, a biztos halálra várva...

Dyan anya körül felbolydult a világ.

Egyik percben még nyugodtan kántálta azt a sirató éneket, amit ilyenkor, valami nagy pusztulás vagy tragikus esemény után szokás énekelni. Még kiskorában tanulta ezt az éneket.

Aztán egy éjnővér – nem igazán ismerte őt, odament hozzá, és arra kérte, kövesse őt. Dyan természetesen nem akarta elhagyni a boszorkákat, és először elutasította az ajánlatot. Aztán a jövevény kitérte az egyik kántáló nyakát. A banyák észre sem vették, úgy kántáltak tovább.

Dyan nyelt egyet. Nem veszíthet több banyát! A nő még egy nyakát eltörte... és még egyét...

- Jó, megyek – egyezett bele az anya.

- Helyes – csikorogta a nő magas hangján. – Meglátod, mindkettőnknek előnyös ez a találkozás.

- Ajánlom is! – morogta Dyan, majd elindult a nő felé.

Dyan anya és a másik nő már messze járt, amikor az erélyeiken ülő éjnővérek hirtelen kavicsok ropogására lettek figyelmesek. Fogalmuk sem volt, mik lehetnek ezek a hangok.

De hamarosan megtudták: hatalmas rancorok vágta át a sziklás völgyön, banyákat szállítva. De azok a banyák nem közéjük tartoztak.

- Most megfizettek minden bűntökéért! – ordította valaki a völgy kijáratánál.

És megjelent száznál is több kántáló ellenséges boszorkány.

4.

Moe felébredt.

Először nem látott a sötétségben. Csak azt érezte, hogy ázott haja belelóg a szemébe, a feje fáj. A legidegesítőbb viszont az volt, hogy fázott.

Szája szavakat formált volna, de erőtlén volt. Nem tudta, mi történt vele. Talán azok a nyilak mérgezetek voltak, amiket a szentélynél beléjük lóttek? Talán ez volt a magyarázat. Azóta nem ébredt fel, nem emlékezett semmire. Így hát azt sem tudta, most hol van. Biztos nem a banyáknál, állapította meg a levegőbe szagolva. Biztos, hogy történt egy s más, miközben kábult volt.

- Ho... - csak ennyit tudott kinyögni egy „hol vagyok” helyett. Szeme megszokta a sötétséget, és látta az alakokat: Schaan, Ace, Nym... Viszont Camin és Dotrie hiányzott.

- Moe! – kiáltott fel Ace. – Ne mozogj, ne beszélj, gyenge vagy!

- Ezt meg honnan tudod? – nyögdécselt Moe.

- Schaan mondta – közölte Ace. – De most nyugodj le, ne beszélj! – utasította.

Nem mintha nyugtalan lett volna Moe, de azért engedelmeskedett.

- A rancor barlangjában vagyunk – tájékoztatta őt Schaan. – Fel akartak titeket áldozni Kuukaronak, a házi kedvencnek. De mint látod, nem sikerült nekik, sőt, Kuukaro meghalt.

- Mindez egy szép kis zivatar közben történt – tette hozzá Ace. – Úgyhogy fentről nem láttak meg a banyák. És ahogy látom, megunták a várakozást.

Egy zivatar! Ez mindent megmagyarázott Moe számára. Azért ázott el ennyire, és talán hideg sincs annyira, csak elázott ruhája miatt fázik.

- Hamarosan felkel a nap. Mi pedig útra kelünk. De persze neked meg Nymnek segítünk mozogni – vázolta fel a terveket Schaan.

- Camin... - motyogta Moe. – Hol van?

- Nem tudjuk – mondta hosszas gondolkodás után Ace.
 - Remélem, jól van – mondta Schaan.
 - Ha Sharian vitte magával, akkor nem sokáig lesz jól – vélekedett a klón.
 - Nem hagyhatjuk, hogy... - Moe már azon volt, hogy felpattan és rögtön a pilóta nyomába ered, de Schaan visszatartotta.
 - Most nem tehetünk semmit – mondta az ifjú Jedi. – Szerintem inkább pihenjünk. Tisztább fejjel jobban tudunk gondolkodni. Jó éjszakát – köszönt el és behúzódott egy sarokba.
- Percek múlva már aludt is.

A helyen, ahol a halál utol kívánta érni Camint, egy szakadék szélén volt. A szakadék széléből vízesés zuhant le a mélybe, egy kék vizű tóba – amely mellesleg alig volt két méter mély. Tehát ha valaki onnan leesik, nem biztos, hogy túléli.

Camin lenézett. Versenyzőként nem félt a magasságtól – de hát most minden más volt, most majd az életéért küzd, ami többet ért bármiféle díjnál.

Azonban a végső lökés előtt, mielőtt Camin a mélybe zuhant volna, lépteket hallottak, majd mondatfoszlányokat:

- ... Miért hívtál ide?
- ... türelem, Dyan, türelem – mondta egy másik nő.
- Nem hiszem el! Pont most! – hördült fel Dotrie, majd Camint berángatta egy szikla mögé, és utána ugrott.
- Itt volnánk – mondta a nő, mikor ideért Dyan anyával.
- Ez az a banya, akit láttunk – suttogta Camin, de Dotrie leintette.
- Mit akarunk itt pontosan? – kérdezte Dyan, hiszen csak azért jött ide, hogy megkímélje banyái és a saját életét a nőtől. Nem akarta törött nyakkal végezni.
- Nézz csak le a vízesésen, anyám – kísérte oda a peremhez a nő.
- Mit kellene látnom?

Dyan pedig lenézett, de bár ne tette volna! Abban a pillanatban, mikor lenézett, a nő átkarolta a torkánál fogva, körmeit belemélyesztve Dyan torkába. A banya fuldoklott, lerántotta a földre ellenfelét, de csak annyit ért el vele, hogy magára fektesse a nőt. Fél percig Dyan viaskodott mind a titokzatos banyával, mind azért, hogy levegőt kapjon. De mire eltelt egy perc, az anya szája elkékült, arcával együtt, szeme pedig befelé fordult.

Kihunyt belőle az élet minden szikrája.

Aztán a titokzatos nő megvizsgálta a holttestet. És ahogy vizsgálta, ruhája meglibbent, és láthatóvá vált az öve.

Amiről egy fénykard lógott.

Amint Camin észrevette a Jedik jellegzetes fegyverét, felhördült. De túl hangosan. A nő felé fordult, és megpillantotta őket, még így is, hogy a szikla mögé bújtak. Valószínű volt, hogy egyben érzékelte is őket az Erővel.

Nem tétovázott, felállt, és a sziklához ugrott – ahol már Dotrie pisztolya várta. Dotrie megcélozta őt, de a nő mintha számított volna rá: a keze egyetlen legyintésével szétroppantotta a

pisztolyt, amitől az messze repült. Camin eközben kiszabadult, és elhúzódott Shariantól. De a Jedi nő békén hagyta Camint; egészen a vízesés széléig terelte a sephit.

- Ki vagy te? – tudakolta a kezén hátul támaszkodva Dotrie.
 - A szépfűnak az angyal – mondta a nő lány hangra váltva. – De neked az ördög!
- Majd keze egyetlen mozdításával lelökte Shariant a peremről.

Három másodperc múlva hallatszott a csobbanás, és a Jedi nő lenézve látta, ahogy a sephit elnyelik a habok.

Nem tüsténkedett, felkapta Camint, és sürgetően azt mondta:

- Gyerünk! Meg kell mentenünk a barátait!

5.

A boszorkák elleptek mindent: a szobákat, a folyosókat, sőt, még a már amúgy is porrá rombolt szentélyt is tovább nyomorították.

Kántálgató boszik sűrögtek-forogtak a barlangban, rancorok estek egymásnak.

A hegy egy része dörögve leomlott.

Megkezdődött a klánok ostroma.

A vízesés körül minden nyugodt maradt, miután eltűnt a férfi és a nő. Csak Dyan anyja holtteste maradt a sziklán...

Azonban a vízesés alján más volt a helyzet. Mikor Dotrie leesett, még sikerült lelassítania az esését úgy, hogy a csizmájával ellökte magát a sziklafaltól. De így is maga alá nyomta a víztömeg, ezért meg kellett válnia néhány nehezebb ruhadarabjaitól – a megszabadulás a víz alatt nem is volt olyan könnyű.

A sephi nem is számolta már, mióta van a vízesés alatt, csak azt tudta, hogy buborékokat fúj, és hogy nem bírja tovább. De még mielőtt teljesen pánikba esett volna, lába leért a sziklás talajra, és elrúgta magát.

Nagyot fújva felért a felszínre. Talán mégsem volt jó ötlet, hogy itt akarta megölni Camint, hisz majdnem ő halt meg helyette...

De ahogy elkezdett kiúszni a partra, észrevette, hogy nincs is partja a tónak – hogy legegyszerűbben csak egy járatban tudja elérni a partot. Csakhogy a járat a víz alatt indult el, és ki tudja, hol végződik majd...

Dotrie viszont egyet tudott: ki fog jutni, bármi áron – még ha úsznia is kell.

Ahogy nagy levegőt vett, és lebukott a víz alá, megfogadta, hogy nem hagyja megtorlás nélkül elmenni a Jedi nőt.

6.

- Mi a neved? Ki vagy? Honnan jöttél? – ezek voltak Camin kérdései, amit a titokzatos nőhöz intézett, miközben sétáltak az éjnovérek hegye felé.

RUINS OF THE REPUBLIC

S01E13 – Felkel a nap

<http://jedirend.com>

- Mindent a maga idejében. Annyit viszont elmondhatok, hogy követtelek titeket az űrállomástól kezdve, a Denonon át egészen idáig. Aztán itt beépültem a banyák közé, és a végeredményt láthatod: a két klán egymás torkának ugrott, felszakították az egymás viszályából szőtt sebeket. Én kértem, hogy előre mehessek, és megkeresselek titeket az éjnővérek közt, de ti nem voltatok sehol – így hát úgy gondoltam, megkönnyítem picit a klánom dolgát: megölöm a főbányát. Amikor Dyan anya felől kérdezősködtem, akkor tudtam meg kósza pletykákból, hogy a barátaidat a Verembe vitték. Aztán megtaláltam Dyant, és a többit meg tudod.

- Megölted – suttogta Camin. – Kemény egy nő vagy... De honnan tudtad, hogy hol vagyunk Dotrie-val?

- Képes vagyok érzékelni a jelenlétedet. Csak kinyúltam az Erővel, és rád találtam. Oda vezettem Dyant is. Az végül is mindegy volt, hol ölöm meg.

- Akkor azt is tudod, hol vannak a többiek, igaz? Abban a Veremben, vagy miben, amit mondtál.

- Igen – helyeselt a Jedi. – Siessünk, kerülő úton megyünk, mert elkerüljük a banyák csatározását! A többi részletet – például, hogy mi a nevem – majd ott, nyugodt körülmények közt!

7.

Már magasan járt az égen a nap, amikor Schaan hangokra let figyelmes:

Biztonságban vagytok!

A hang ugyanaz a hang volt, amit a halál árnyékában hallott az űrállomáson. Tudta, hogy ki beszél hozzá, de mégsem, hiszen valójában nem ismerte az illetőt.

Tudom, lennének kérdéseid. De nem kell sokat várnod rá, hogy megtudd a válaszokat. Ugyanis közelebb vagyok, mint hinnéd.

Abban a pillanatban két alak jelent meg a Veremben.

ÍRTA
The Medium